

Monseniorul Ghika și strălucirea aurului olimpic

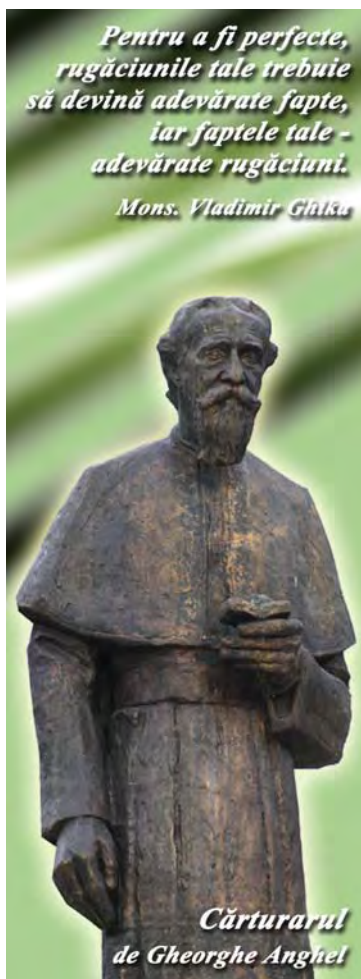
"Sfințenia unui om ar trebui să fie, asemenea sfințeniei lui Dumnezeu, discretă, blândă, universală și radioasă. Dumnezeu va fi al nostru în măsura în care și noi am fost ai Lui".

Îl recunoaștem pe Monseniorul Ghika, în statura sa sfințită, a totalei desprinderi de "aurul lumii", după opera alcătuită din cuvinte, prin care strălucesc profunzimile sufletului său.

Opera faptelor lui, construită pe fundamentul *carității*, este într-o impresionantă coerență cu înțelesurile cuvintelor și continuă să ni se dezvăluie – chiar aș putea folosi un termen îndrăzneț: să ni se reveleze – prin ecouri care nu întârzie să apară, de la diferiți martori ai vremii.

Mihaela Peneș se număra, în anul 1964, printre campionii olimpici de la Tokio. Avea 17 ani. Recunoștința față de cel datorită căruia Mihaela era în viață o împărtășeau doar persoanele foarte apropiate de ea, în primul rând mama: nu puteau fi uitate mâinile întinse pentru a salva familiile din lipsurile și greutățile astăzi departe de a fi imaginate, cu care s-au confruntat în anii comunismului. Despre Monseniorul Ghika - cel care, în fața atrocităților din anii de întronare a comunismului în România, organizase o rezistență prin opere de caritate pentru subzistența semenilor și pentru supraviețuirea conștiinței, murind ca martir datorită curajului de a înfrunta dictatura - se vorbea în șoaptă, discret, în imperiul fricii.

Mihaela Peneș ne spune mai multe. (M.F.)

*Pentru a fi perfecte,
rugăciunile tale trebuie
să devină adevărate fapte,
iar faptele tale -
adevărate rugăciuni.*

Mons. Vladimir Ghika

*Cărturarul
de Gheorghe Anghel*

Cuvintele care se rostesc sunt puține și nu pot cuprinde gândurile pioase încărcate de recunoștință pentru cel care a fost o torță vie a dragostei de oameni, dăruind speranță, iubire și credință celor în nevoie.

La moartea sa nu împlinisem încă șapte ani și doar urmam, în clandestinitate, cursurile de religie la catedrala "Sfântul Iosif" sub îndrumarea părintelui Demeter.

Anul în care m-am născut – 1947 – a fost unul dramatic. În acele timpuri de disperare, de foamete, de luptă acerbă pentru existența de zi cu zi, salvarea a venit, pentru ai mei, de la fundația "Saint Vincent de Paul" a Monseniorului Ghika. Cutiile cu lapte praf, pachetele cu fulgi de ovăz, uleiul de pește, distribuite de surorile fundației, au făcut ca mii de copii să nu moară de foame. Printre acești copii salvați mă număram și eu. Pe lângă hrana alimentară, în comuniune cu Biserica, mama mea mi-a dat și imboldul de-a urma calea credinței. Tot ea m-a făcut să țin minte cât de mult îi datorez Monseniorului Ghika.

Monseniorul Ghika a fost - ca pentru alți copii ai generației mele – salvatorul meu la început de drum...

Un gând pios de recunoștință și o rugă fierbinte ca urmașii săi spirituali să-l onoreze așezându-l la locul cuvenit: printre sfinți. Fie ca Cel de Sus să asculte rugile noastre și acest act de dreptate să se îplinească cât mai curând.

Un gând pios de recunoștință și o rugă fierbinte ca urmașii săi spirituali să-l onoreze așezându-l la locul cuvenit: printre sfinți. Fie ca Cel de Sus să asculte rugile noastre și acest act de dreptate să se îplinească cât mai curând.

Arhiepiscopul Alexandru Theodor Cisar 51 de ani de la moartea sa

A trecut aproape neobservată împlinirea, anul trecut, a unei jumătăți de secol de la moartea unei personalități legendare a Bisericii noastre locale, Arhiepiscopul Al. Cisar (1880-1954). Preot evlavios, profesor și prefect al Seminarului „Sfântul Duh”, director al Convictului „Sfântul Andrei”, a fost numit în 1920 Episcop de Iași, iar în 1924 Arhiepiscop de București. A fost începutul unei perioade de mari realizări pastorale, materializată în construcții de biserici, case parohiale, orfeline și școli, aducerea în țară a unor congregații de călugări și călugărițe etc. Tot el este ctitorul actualului palat arhiepiscopal și fondatorul unor ziare și reviste catolice importante, dar și apărătorul drepturilor

Bisericii Catolice, inclusiv în anii regimului ateu comunist.

În septembrie 1948, a fost „pus în retragere” de guvernul Groza, iar la 17 ianuarie 1949 a demisionat din funcția de arhiepiscop, în urma presiunilor exercitate asupra sa. După arestarea episcopului Durcovici, în iunie același an, a fost numit de Sfântul Scaun Administrator Apostolic *ad nutum sedis* al Arhidiecezei de București, pentru ca în mai 1950 guvernul comunist să-i fixeze domiciliul obligatoriu la Orăștie.

La Orăștie, unde a lucrat la marea

sa operă lingvistică (un dicționar de 4000 de pagini), a îndurat mari privațiuni, fiind urmărit permanent de securitate. A revenit la București în septembrie 1953, după ce fusese repus în drepturi de autorități, însă s-a stins din viață la 7 ianuarie 1954, după ce se îmbolnăvisese grav (o dublă pneumonie care a condus la o congestie pulmonară). A fost înhumat în capela „Sfânta Ana” din cimitirul Bellu, alături de arhiepiscopul I. Paoli.

Pentru a-i cinsti memoria, Centrul „Biserica și Istoria” a demarat cercetări care vizează realizarea unor biografii dedicate celui a cărui viață a fost închinată în exclusivitate lui Dumnezeu și Bisericii.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ